

вимъ каквито и да е опредѣлени заключения върху връзката между охолността или мизерията съ продължителността на човъшкия животъ.

Отъ числата за боледуванията на столътниците се налага заключението, че броятъ на боледувалитѣ е много по-малкъ отъ онии на неболедувалитѣ или на лекоболедувалитѣ. Но и въ тоя случай е мжно да се установи дали изследванитѣ индивиди сж достигнали висока възраст, поради това, че не сж боледували или че добрата физика на столътниците е причината, поради която тѣ малко сж боледували.

Числата, които се отнасятъ до начинитѣ на храненето на столътниците, така сжщо не представляватъ една база за прецизни изводи.

Като се откажемъ отъ неосществимото намѣрение да добиемъ точни причинни формули, ние можемъ, съ помощта на числата, съ които разполагаме, да проследимъ донегде влиянието на нѣкои фактори върху продължителността на човъшкия животъ. При това поставяне на въпроса ние констатираме, че чешмената вода е едно по-благоприятно условие за дълговѣчността отъ кладенчовата, че пшеничниятъ и смѣсенятъ хлѣбъ иматъ по-голъмо значение за дълговѣчността, отколкото царевичниятъ и ръжениятъ. Ние установяваме, така сжщо, че вегетарианската храна е единъ благоприятенъ факторъ за дълголѣтието, че смѣсената храна е единъ значително по-малко благоприятенъ и че чисто месната храна е единъ неблагоприятенъ факторъ за човъшкия животъ: особено показателни въ

това отношение сж числата за селскитѣ столътници, при които срещу 95 случая на вегетарианство, ние имаме само 1 случай на преимуществено месна храна. Колкото се касае до влиянието на киселото млѣко върху продължителността на човъшкия животъ, за това ни говори донѣкъде само фактътъ за голѣмото число на столътниците при овчаритѣ. Но и при тоя случай е невъзможно да се установи доколко продължителността на живота се дължи на употреблението на киселото млѣко и доколко на другитѣ фактори, а именно: наследствеността, постоянниятъ контактъ съ природата, умереното ниво на потребноститѣ и психическото равновесие. Ние виждаме, така сжщо, че числото на столътниците, които сж употребявали умерено спиртни питиета е четири пжти по-голъмо отъ числото на ония, които не употребяватъ такива. Но по отношение на тютюна се констатира обратното: числото на пушачитѣ е повече отъ два пжти по-малко отъ оноа на непушачитѣ.

Но всички тия констатации нѣматъ пълната си доказателна сила, защото тѣ почиватъ върху числа, които ни показватъ разпредѣлението на масата на столътниците, но не ни показватъ отношението между честостта на признацитѣ въ масата на столътниците и въ цѣлата маса на ония поколения, къмъ които принадлежатъ столътниците. А такива числа е невъзможно да се получатъ, защото е неосществимо да се постави една достатъчно голѣма маса индивиди, принадлежащи къмъ една и сжща генерация, подъ наблюдение, което би продължавало нѣколко десетилѣтия.